

De tegenovergestelde houding der P.K.P., de fanatieke, Mohammedaansche terroristen tot nationale helden uit te roepen zal de Arabische arbeiders ook niet op de weg der internationale solidariteit brengen. Zoo, door de Histadrut bestreden en door de P.K.P. met nationalistisch-chauvinistische oprepen gevoerd, worden de Arabische proletariërs in de organisaties der Arabische chauvinisten en fascistengedreven. Maar ondanks dit alles zullen ze zoo lang door de Joodsche ondernemers worden uitgebuit, als de Arabische arbeidskracht goedkooper is dan de Joodsche, zoo lang als de Joodsche planters op de wereldmarkt moeten concurreeren.

Aan de lezers:

Bij deze PIC is als bijlage gevoegd de inhoudsopgave van de laatste 4 volledige jaargangen van de PIC. De artikelen zijn zoo goed mogelijk naar inhoud gerangschikt, hoewel deze rangschikking natuurlijk toch tamelijk willekeurig blijft. Bij het raadplegen van dit register zal men daarmee rekening dienen te houden.

Aan de lijst ontbreekt de inhoud van de PIC 1932 No 4, verder is hij volledig.

## P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.  
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

### DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter verknogtheid en talskens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:  
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!  
DE PRODUCTIE IN HAN-  
DEN VAN DE BEDRIJFS-  
ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No: 12.  
Juli 1936 No: 2.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!  
DE PRODUCTIE IN HAN-  
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

### Partij en Arbeidersklasse

#### I.

Wat de arbeidersklasse vooral noodig heeft, is kritiek, kritiek op de arbeidersbeweging zooals wij die tot op heden kennen, kritiek op de overgeleverde zienswijzen. Alleen daardoor zal het mogelijk zijn uit de tegenwoordige zwakte en onmacht weer los te komen. Als met de koortsachtig snelle ontwikkeling van het kapitalisme de economische en politieke verhoudingen veranderen, moet ook de arbeidersbeweging veranderen. Men moet dus onderzoeken of de strijdvormen, de strijdtactiek, de organisatievormen, die vooral in de laatste 25 jaar van de 19e eeuw vaste vorm kregen, kunnen worden behouden, of hoe zij zich moeten wijzigen.

Het eerste overheerschende feit is de geweldig toegenomen macht van het kapitaal. In de groote opbloeiperiode na 1900 nam de macht der moderne bonden toe, - groeide de concentratie van het kapitaal in banken en monopolies, - nam het nationalisme bij de bourgeoisie toe, - daalden de werkelijke loonen, hielden de sociale hervormingen op en werd de druk zwaarder. Van het ontwakende bewustzijn, dat met de methoden van het parlementarisme en de vakverenigingen geen verdere verbetering, en nog minder het socialisme kan worden verwacht, waren de debatten over massastaking in de S.P.D. omstreeks 1910 een teken. (1). Hetzelfde gevoel kwam tot uiting, spontaan, in de practijk van de klassenstrijd, in massa-acties, die meestal het karakter van vakverenigingsacties droegen, die in verschillende landen uitbraken, zonder evenwel veel succes te bereiken. De Russische revolutie van 1905 had een stimulerende werking zoo-wel op het practische handelen als op het theoretisch inzicht. Maar deze eerste kiemen van een nieuwe strijdwijze veranderden niets aan het feit, dat de macht van het kapitalisme zoo zeer groeide, dat het ten slotte in de wereldoorlog de arbeidersmassa's van alle landen met behulp van hun eigen strijdorganisaties tot machteloze, gehoorzame werktuigen in zijn internationale strijd om de wereldmarkt kon maken.

De politieke en economische ineenstorting ten gevolge van de oorlog bracht de arbeiders er tijdelijk min of meer boven op, maar niet

(1). Massa-actie wordt daarbij als hulpmiddel van parlementair-politieke rechten beschouwd, weliswaar komt tevens ook reeds de idee van hun diepere werking naar voren.

door hun eigen macht en rijpheid. In Italië bezetten ze de fabrieken, in Duitschland bezetten ze de regeeringsposten, maar ze wisten er voor hun klasse zelf niets mee te beginnen. De socialistische partijleiders deden niets om de werkelijke macht van het proletariaat te versterken, maar regeerden voor het kapitaal. Onder hun bescherming kon de bourgeoisie speculeeren, sjacheren, rationaliseeren, de werkloosheid vergroeten, de middenstand onteigenen, en haar eigen macht consolideeren. Tot aan het tijdstip waarop onder invloed van de wereldcrisis de door het monopoliekapitaal aangewakkerde en ondersteunde opstand van het kleinburgerdom heel de democratie en de door reformisme innerlijk vermolde arbeidersbeweging wegbezamde.

Zoo hebben wij nu als tweede belangrijke feit de fascistische dictatuur, die de legale arbeidersbeweging in de oude zin onmogelijk maakt en daarom het vraagstuk van de nieuwe arbeidersbeweging op de dagorde plaatst. Dit vraagstuk vindt weliswaar niet zijn oorsprong in het fascisme - het bestaat al eenige tientallen jaren, als consequentie van de toenemende macht van het kapitaal. Maar de IIe Internationale kon dat over het hoofd zien en haar aanhangers bij de "oude, beproefde tactiek" houden. Het fascisme, als politieke machtsconcentratie van het geconcentreerde, maar door vijanden ingeklemde grootkapitaal, maakt het vraagstuk der nieuwe arbeidersbeweging onvermijdelijk. Om dit te behandelen is echter eerst een beschouwing van het wezen en de functie der oude arbeidersbeweging noodzakelijk. Men zal begrijpen, dat hier niet eenvoudig de bijzondere Duitse situatie, maar de arbeidersbeweging in het algemeen zal worden beschouwd.

## II.

De sociaal-democratie was de politieke vertegenwoordiger der arbeidersklasse tijdens haar opkomst, die tevens de opkomst van het kapitalisme was. Zooals in het kapitalisme alle klassen met elkaar om hun belangen strijden, - kleinburgers, grootindustrieelen, boeren, kooplieden, grondbezitters - zoo moeten ook de arbeiders hun belangen tegen de andere klassen verdedigen. Het parlementarisme was de vorm, waarin de verschillende tegengestelde belangen, al naar gelang van hun beteekenis, zich deden gelden. De arbeidersklasse moest dan ook aan de parlementaire strijd deelnemen, nadat eerst het kiesrecht was veroverd. Zij moest daartoe bewegingsvrijheid, coalitierecht, stakingsvrijheid tot beveiliging van haar levenspositie, evenals sociale wetgeving verkrijgen en dit alles beveiligen tegen de voortdurende pogingen der kapitalisten deze rechten en vrijheden te beknotten. Daarmee werd pas haar levensmogelijkheid binnen het kapitalisme geschapen. Daarom is het kapitalisme niet volledig zonder een politieke arbeiderspartij, zooals ook een kapitalisme zonder vakbeweging geen normaal kapitalisme kan zijn. Sociaal-democratie en vakvereniging zijn noodzakelijke leden, normale organen van de kapitalistische maatschappij; zonder hen zou deze slechts een koelie- of slavenmaatschappij zijn en als zoodanig kan een hoogontwikkelde productiewijze niet bestaan. Dit is het wat de reformistische arbeidersleiders in hoofdzaak gevoelden. Na de politie-willekeur van het oude Rijk stelden zij zich het ideaal der democratische republiek, waarin arbeiders en kapitalisten dezelfde rechten hebben en waarin hun organisaties moesten worden erkend. Dit ideaal zagen zij in de

republiek van Weimar belichaamd en deze proclameerden zij, met het woord van Ebert, als hun "socialisme".

Daarnaast moest de S.P.D. de principieele tegenstelling der arbeidersklasse tot het kapitalisme tot uitdrukking brengen. Zij moest de gedachte van het socialisme verbreiden, de kapitalistische ideologie vernietigen, een beginselprogram opstellen, zonder hetwelk ook haar radicaal program van directe eischen in de lucht zou hangen. Maar tegenover de werkelijkheid der directe levensnoodzakelijkheid was dit socialisme toch alleen maar een toekomstverlangen, voornamelijk toen tijdens de bloeiperiode het kapitalisme levensmogelijkheid bood. Zoo moest voor de partij haar karakter als heraut van het socialisme een theoretische belijdenis zijn, haar karakter als orgaan der kapitalistische maatschappij daarentegen levende practijk, die het wezen bepaalt. Hoe zeer zij de arbeiders ook over socialisme sprak, zij had toch in de eerste plaats voor de belangen der arbeiders binnen het kapitalisme te strijden. Daarin kwam zij met de vakverenigingen overeen.

Deze functie bepaalde ook de structuur der arbeidersorganisaties. De politieke strijd in het kapitalisme wordt door vertegenwoordigers, door afgevaardigde, gevoerd. Hij vult niet het geheele leven en eischt het niet geheel en al op; het leven is de economische werkzaamheid zelf, de zaken, het werk; de politieke strijd is een belangrijke bijzaak, die de aangelegenheid, het werk is van bijzondere vakmensen, van specialisten. Op hun werkzaamheid komt het aan; zij zijn de politieke leiders, en daarbeide, de leden der partij, vormen de volgelingen, die hen kiezen. Deze verhouding wordt nog versterkt door de uiterlijke groei van de partij. De reusachtige organisaties van partij en vakvereniging hebben een groeiend apparaat van besturen en beamtenden noodig, dat direct over de geldmiddelen der organisatie, over de pers, over de posten beschikt en daardoor een steeds groeiende macht over de leden krijgt. De organisatie wordt een soort staat in de staat, en wordt parlementair geregeerd door een beamtendenbureaucratie en congressen; evenals in de staat kan de parlementaire democratie niet verhinderen, dat de heele macht der organisatie in handen van het beamtendenapparaat ligt. Wel kan een opstand der leden eens een bestuur uit de weg ruimen, evenals ook een politieke revolutie een regering kan wegvagen; maar daarmee is aan het stelsel nog niets veranderd.

De toenemende macht der sociaal-democratie moest nu, volgens haar theorie, er toe dienen, de heerschappij voor het proletariaat te veroveren en wel door het verkrijgen van de eemderheid in het parlement. Tegen deze kinderlijke overschatting van de politieke vorm werd reeds dikwijls aangevoerd, dat de kapitalistische klasse zich niet eenvoudig van de macht die zij over de maatschappij bezit, laat berooven door verkiezingen. Zij beschikt over zoo groote machtsmiddelen, door haar feitelijke beheersching der productie, door haar geldmacht, door haar geestelijke beheersching der maatschappij, door haar beschikking over het staatsapparaat buiten het parlement, dat daartegen zelfs een parlamentsmeerderheid machteloos is.

Moest deze waarheid dertig jaar geleden met theoretische bewijzen worden gestaafd, thans, nu in vele landen parlementen met een enkele handbeweging uit de weg zijn geruid, is ze voor een ieder geheel en al duidelijk, ligt ze voor de hand. Hier doet zich de werkelijke groote, maatschappelijke macht van het kapitaal gelden, dat met

zijn geldbezit gewapende benden kon organiseeren, met zijn geestelijke macht de democratie kon ondermijnen en de breedste burgerlijke massa's tot volgelingen der democratie kon maken.

Er kwam natuurlijk bij, dat de arbeidersorganisaties de strijd niet wilden voeren en niet durfden voeren. Op buitenparlementaire methoden is het karakter der partij niet berekend. Zonder deze methoden echter kan de arbeidersklasse haar doel niet bereiken; wil zij de bourgeoisie overwinnen en het kapitalisme ten val brengen, dan moet zij het staatsgezag aanvallen. Zou de partij haar dan leiden, dan kan het staatsgezag haar leiders arresteren, haar kassen in beslag nemen, haar pers onderdrukken, haar heele organisatie vernietigen. Zij is geheel op de legaliteit aangewezen, juist omdat zij zoo groot is en zoo veel te verliezen heeft, kan zij het niet wagen de arbeidersmassa's in de revolutionaire strijd tegen het staatsgezag te leiden. Daarom moet zij in tegenstelling tot de arbeidersmassa's zerkomen, zoodra in hen de wil tot krachtige vormen van actie ontstaat.

Zij houdt natuurlijk aan het socialistische doel vast; het karakter van dit socialisme wordt door haar eigen karakter bepaald. De socialistische toekomstmaatschappij denkt zij zich naar het beeld van de partij: de gekozen leiders, die dan staatsregering worden, regeren door en voor het proletariaat. Door wetten van deze regering wordt het socialisme ingevoerd; de staat als bezitter der productiemiddelen regelt de productie van boven af en de arbeiders staan onmiddellijk in zijn dienst. Men kan gemakkelijk inzien, dat bij dit staats-socialisme niet de arbeiders zelf onmiddellijk meesters over de productiemiddelen zijn, maar dat het de staatsbeambten zijn, terwijl de arbeiders hun loon door de staat krijgen toegewezen.

Vanuit deze grondslagen kan men, zonder dat hier bijzonderheden als voorbeeld worden aangehaald, de praktijk der socialistische partijen tot dusverre begrijpen. Zij willen niet de maatschappelijke macht door revolutionaire acties veroveren, maar ze willen door propaganda en verkiezingen parlementaire macht verkrijgen en daarmee de regeringsposten bezetten. Als kiezers zijn ook andere door het kapitaal onderdrukte klassen - kleinburgers, boeren - even goed als arbeiders. Zoo wordt zij de partij "van alle uitgebuitenen" en tenslotte betreft zij ook de kleine- en middelkapitalisten, daarin tegen het grootkapitaal. (Het bekende "Plan van de Arbeid" is dan ook een plan tot saneering van het kapitalisme voor de uitgebuitenen en de kleine kapitalisten door het aan de staat brengen der banken en der groote monopolies).

Dan sluit zij coalities met andere partijen voor gezamenlijke bezetting der regeringsposten. Als minister of burgemeester kunnen sociaal-democraten toch niets anders doen dan de belangen der maatschappij vertegenwoordigen, d.w.z. de algemeen-kapitalistische belangen, die dan een reformistisch, arbeidersgezind tintje krijgen.

Zoo groeit de partij dan nog meer, geestelijk en materieel, in de rol van orgaan van het kapitalisme. Haar tegenstelling tot de andere partijen wordt daarmee tot een concurrentie-tegenstelling: vooruitstrevend-arbeidersgezind tegenover reactionair-arbeidersvijandig. Voor de bourgeoisie heeft het eerste dikwijls het voordeel, dat de arbeidersklasse door beleidvolle, onzichtige behandeling en een schijn van macht rustig en onderworpen wordt gehouden. Dwingen echter moeilijke internationale economische verhoudingen haar tot concentratie van alle krachten, dan geeft zij de voorkeur aan een sterke, reactionaire regering, of ruimt het heele parlementarisme uit de weg.

### III.

Het spreekt vanzelf, dat de kritiek zich eerst tegen de bijzonderheden en de uiterlijke verschijnselen richt; men ziet persoonlijke fouten, die hadden kunnen worden vermeden, men ziet de afwijking van de oude, juiste beginselen. Iedere poging echter om de partij van haar tot nu toe doorgemaakte ontwikkeling af te brengen en tot het orgaan van de klassenstrijd tegen het kapitalisme te maken, mislukte. Zij moesten mislukken, omdat zoo'n organisme dat op natuurlijke wijze gegroeid is, zijn eigen belangen heeft en zijn eigen bewegingswetten volgt. Voor die arbeiders en socialisten die de proletarische revolutie, de val van het kapitalisme door de klassenstrijd van het proletariaat wilden, bleef vooreerst geen andere weg over dan het vormen van een nieuwe, revolutionaire partij.

Eenmaal scheen het, alsof de Communistische Partij deze rol kon vervullen en zij verzamelde breede, revolutionair voelende groepen achter zich. Wat zich in de Socialistische Partij als allengs ontstane, maar niet erkende praktijk had gevormd, de leiding van het partij-apparaat over de arbeidersmassa's, stelde de K.P. als beginsel voorop: de dictatuur van het proletariaat verwezenlijkt zich in de dictatuur der partij over de arbeiders en binnen de partij heerscht de dictatuur van het apparaat. Het Westersche kapitalisme - anders dan het Czarisme - was innerlijk veel te machtig om door een generaalstaf van nog zoo bekwame en geestdriftige revolutionairen ten val te kunnen worden gebracht. Zoo werd b.v. de K.P. tot een uitsluitend werktuig der Russische staatspolitiek en verviel snel in hetzelfde reformisme als de S.P. waarvan zij zich nog slechts door de zwetserige fraseologie onderscheidde.

Maar ook de K.P. is niet de werkelijke revolutionaire partij en men moet weer een nieuwe, betere opbouwen. De toestand ziet er zeker weinig hoopvol uit: de S.P. heeft, - waar zij niet, zoals in Duitschland en Italië is vernietigd - nog steeds het grootste aantal aanhangers, de K.P. vangt nog steeds de naar daden hongerende proletarische krachten op en lijft ze bij haar in; dan zijn er nog zeer kleine oppositie-groepen en groote onverschillige massa's - maar eens moet het toch Lente worden! Als de Marxistische maatschappijwetenschap juist is, moeten de arbeidersmassa's toch eens tot de strijd opstaan en dan zal de groote revolutionaire klasse-partij zich snel ontwikkelen! - Deze gevolgtrekking gaat daaraan mank, dat ze op de gelijkstelling van klasse en partij berust. Door de heele litteratuur der sociaal-democratie loopt deze gelijkstelling als iets vanzelfsprekends en ze is een denkgewoonte geworden. De partij is de klassepartij, de vertegenwoordigster der klasse, het tot bewustzijn gekomen deel der klasse, zij spreekt in naam der klasse, de klassebelangen zijn de partijbelangen. Daarom komt, zoodra men de partijbelangen in botsing ziet komen met de klassebelangen, de gedachte aan een nieuwe, betere partij op.

Het is in de eerste plaats noodig de verhouding tusschen klasse en partij wat nauwkeuriger te bezien. Een klasse is een geheel, een totaliteit van personen, die dezelfde functie in het productieproces vervullen en daarom dezelfde belangen hebben. Een partij is een totaliteit van personen, die in maatschappelijk-politiek opzicht dezelfde zienswijzen, opvattingen en hetzelfde doel hebben. De maatschappelijke functie, de klassepositie, de klassebelangen zijn een

materieele, feitelijke werkelijkheid, die even goed aanwezig is, als hij niet bewust is. De politieke zienswijze, het partijprogramma zijn de geestelijke vormen waarin de werkelijkheid aan de menschen bewust wordt. Hier is van toepassing wat Marx in 1859 over sociale revolutie in het algemeen schrijft:

"Bij het beschouwen van zulke omwentelingen moet men steeds een onderscheid maken tusschen de materieele, natuurwetenschappelijk zuiver vast te stellen omwentelingen in de economische productievoorzwaarden en de juridische, politieke, religieuze, artistieke of filosofische, in het kort, de ideologische vormen, waarin de menschen zich van dit conflict bewust worden en het uitvechten."

De levensverhoudingen binnen de klasse, de belangen, de strijdvoorwaarden, vinden in het programma, in de principiële opvattingen, in de organisatievorm der partij hun formuleering, hun uitdrukking in de vorm van vast neergelegde artikelen en stellingen, die weliswaar niet onveranderlijk, maar toch formeel zijn, waar veranderingen slechts als opzettelijke maatregelen mogelijk zijn en aan bepaalde grenzen zijn gebonden. De maatschappij en de klassen veranderen en ontwikkelen zich voortdurend, zooals elke materieele werkelijkheid; de partij is hun organisatievorm en legt in haar programma de klassebelangen in een bepaald ontwikkelingsstadium vast. Met de ontwikkeling van het kapitalisme, met zijn bloei en zijn crisis, met zijn uitbreiding over heel de wereld, veranderen zich de klassen, verandert zich hun samenstelling, hun karakter, hun levenspositie, hun gevoelens en gewaarwordingen, hun kracht, hun mogelijkheden, eerst geleidelijk, maar dan steeds geweldiger; dat is even goed van toepassing op de arbeidersklasse als op de andere klasse van de maatschappij.

De ideologische en organisatorische vormen uit de kindsheid en het zwakke begin zullen dan moeten wijken voor nieuwe vormen, die in overeenstemming zijn met de nieuwe, groote taak. Zoo wijzigden zich ook in de geschiedenis van de bourgeoisie de strijdorganisaties met de ontwikkeling. De gilden vertegenwoordigden de belangen van de in opkomst zijnde burgerij binnen de feodale maatschappij; in de revoluties, die de bourgeoisie aan de macht brachten, speelden zij geen rol, daarin traden staat en parlement op.

De traditioneele, sociaal-democratische opvatting die klasse en partij als noodzakelijk en blijvend bij elkaar behoorend beschouwde, mag daarom niet eenvoudig worden overgenomen. Kritisch moet worden onderzocht welke rol de partij in de toekomstige klassebeweging heeft te spelen, en of ze er wel een heeft te spelen. De vraag moet worden gesteld, welke organisaties de klasse zich moet scheppen, moet vormen voor de revolutionaire strijd tegen de bourgeoisie.

#### IV.

De partij kan met de haar ten dienste staande strijdmiddelen de in het staatsgezag geconcentreerde macht van de bourgeoisie niet overwinnen. Er is maar één macht, die in staat is de macht van het kapitaal te breken: de arbeidersklasse. Alleen de actie der arbeidersmassa's kan het staatsgezag en de heerschappij der kapitalisten breken. Massa-acties, bewegingen, waarin heel de kracht van een revolutionaire meerderheidsklasse tot uiting komt, vormen de beslissende strijdvormen van de toekomst.

Ook een partij kan de massa's tot actie oproepen en de massa's kunnen aan haar oproep gevolg geven. De geschiedenis der Sociaal-democratie geeft daarvan voorbeelden. Maar het bleek daarbij regel te zijn, dat in de groote, succesvolle massa-acties de partij toegaf aan, meegaf met het opdringen der massa's. Daarnaast kwam het voor, dat de massa's niet of slechts gedeeltelijk gevolg gaven aan een partijoproep, of ook, dat de partij bij een spontane massa-actie de leiding naderhand in handen nam en de beweging door politiek bedrog de nek omdraaide. Het succes hing steeds van de massa's af, het mislukken vaak van de tegenstand der partij. Daaruit blijkt reeds, dat massa-acties niet door een partij kunnen worden geleid; deze heeft de massa's niet in de hand. Het heeft geen zin dat de partij-leden gehoorzamen en b.v. staken; de heele klasse moet meedoen. (Als wij hier spreken over klasse en massa, dan wordt daarmee natuurlijk bedoeld de geheele arbeidersbevolking tot de laatste man, - het niet kan zijn, dat alleen bepaalde bedrijven, beroepen, districten actie voeren, - maar het totaal van het personeel en van de bedrijfsarbeiders als gesloten eenheden, zonder onderscheid van partij, vakvereniging en geloof wordt door ons bedoeld).

Mag de partij misschien besluiten of oproepen, de massa's hebben te beslissen, omdat zij werkelijk beslissen, door hun al of niet staken, door hun de straat op gaan of thuis blijven. De actie hangt daarom af van de diepste krachten der massa, of hen verontwaardiging of tevredenheid, onzekerheid of vastberadenheid, geestdrift of gevoelloosheid beheerschen. Massa-acties stellen de hoogste eischen aan offervaardigheid, volharding en discipline, aan de geestelijke en morele hoedanigheden, die juist alleen door deze acties en hun eischen in de arbeidersmassa's kunnen worden aangekweekt. In zó'n beweging vallen daarom alle donderende redevoeringen en oratorische verklaringen weg tegen de beslissende vraag of de massa's alles op het spel willen zetten - en het antwoord kan nooit in woorden, alleen maar in daden worden gegeven, in daden, die misschien een volkomen tegenstelling vormen met dat wat zij zelf van te voren geloofden, verklaarden, of waar zij mede instemden. Daarom vallen massa-acties volgens hun wezen buiten de leiding door een partij.

Men kan hier natuurlijk tegen in brengen, dat de bekwame partijleiders beter het politieke veld overzien en de vooruitzichten, de kansen kunnen beoordeelen, dan de ontwikkelde, niet socialistisch geschoolde massa's. Als dit zoo zou zijn, zou het aan de zaak niets veranderen. De massa's kunnen niet anders handelen dan volgens hun eigen, diepste gevoelens en gewaarwordingen, omdat het niet om uiterlijke bijzaken, maar om het hoogste aan doel en offers gaat. Zulke acties kunnen niet worden gevoerd met blind geloof aan dat, wat anderen beweren; slechts wat in de massa zelf leeft, of het juist is of onjuist, of het een illusie is of het diepste inzicht, bepaalt daarbij hun handelen. Maar de heele tegenwerping is waardeloos. Zeker heeft de bourgeoisie tijden van zwakte en tijden van kracht; maar dat hangt niet af van slechts door geoefende parlementariërs te onderscheiden politieke constellatie's, maar van algemeen beleefde maatschappelijke verhoudingen. En de gunstige of ongunstige kans hangt in de eerste plaats af van de revolutionaire kracht der massa's. Zoodra deze zoo massaal en gesloten optreden, zich zoo zeker en geestdriftig voelen, dat ze tot alles bereid zijn, dan bepaalt dat het resultaat. En nederlaag komt er alleen dan, wanneer en doordat de kracht der arbeidersmassa's niet groot genoeg is voor de overwinning.

Hetzelfde geldt ook voor de vakverenigingsstrijd. Tegen de reuzen-concerns van het moderne kapitaal zijn de vakverenigingen met hun gebruikelijke strijdmiddelen machteloos. Breken er bewegingen uit, dan dragen deze het karakter van massauitbarstingen, van massa-acties. Zij kunnen niet meer de oude middelen van ondersteuning door de strijkkassen en de met leiding en onderhandeling door de besturen worden gevoerd; zij berusten op geestdrift, hartstocht en bereidheid, de zwaarste offers te dragen.

Zijn deze groot genoeg, dan gelukt het soms, het kapitaal wanneer de strijdende arbeidersgroep alleen staat, terwijl de heele macht van kapitaal en staatsgezag haar aanvalt. Dan kan uitbreiding van de strijd tot steeds meerdere groepen van arbeiders als middel worden toegepast; daarmee kan deze dan uitgroeien tot een massa-actie, die het geheele kapitalisme doet wankelen.

De massa-acties der arbeidersklasse zijn georganiseerde acties. De macht die de arbeidersklasse tegenover de macht der bourgeoisie moet stellen, berust op de macht van haar aantal, in verbinding met de geslotenheid, de eenheid van haar actie. Hoe is deze organisatie bij het handelen tot stand te brengen? De belangrijkste vraag voor de toekomst van de klassenstrijd is de organisatie der arbeidersklasse.

Bij organisatie moet men hier niet denken aan reglement en bewijs van lidmaatschap, niet aan organisatie als lichaam, als vereniging, maar aan organisatie als werkzaamheid, als eenheid van handelen. De eenheid in doel en actie werd tot nu toe gedacht als actie van een partij, door congressen besloten, in de praktijk door leiders en besturen, door de leden uitgevoerd, die de discipline van het gesloten optreden kennen, waarbij het overige deel der klasse zich aansluit. Wij hebben gezien, hoe door de ontwikkeling noodzakelijk tegenstellingen tusschen partij en arbeidersklasse ontstaan. De partij- en vakverenigingsvormen laten het initiatief der massa's niet tot gelding komen; voor de massa-acties, die op dit initiatief berusten, deugen ze niet.

Het eensgezinde, revolutionaire handelen kan niet van boven af door partijbesluiten worden bewerkstelligd en gewaarborgd. Het eensgezindheid, de actie moet vanuit de massa's zelf komen. Dan moet ook de massa-actie maakt, van binnen uit komen.

De vraag is dus: Hoe brengen de massa's in zulke acties de eensgezindheid in hun handelen tot stand?

Het antwoord is reeds door de praktijk gegeven. Wanneer er tegen de vakvereniging, verzekerden de arbeiders zich van de eensgezindheid van handelen door voortdurende beraadslaging en het kiezen van stakingscomité's. Deze bestaan uit gekozen vertrouwensmannen, die geheel verschillen van organisatie-beambten, omdat ze niet zelfstandig, maar alleen in opdracht der arbeiders handelen, en daarom voortdurend met hen in verbinding blijven, bericht ontvangen, discuteeren, nieuwe opdrachten aanvaarden, of door anderen worden vervangen. Zij vormen

de verbinding der verschillende fabrieken, van het bedrijfspersoneel en de groepen, die niet allemaal in een vergadering kunnen zijn. Hun functie is aan de strijd gebonden en duurt slechts tijdens de strijd.

Op zoodanige wijze traden in de revolutionaire bewegingen in Rusland, 1905 en 1917 zulke comité's op, die daar Sovjets (raden) werden genoemd, en die 1918-1919 in Duitsland werden nagebootst. Hier trad hetzelfde karakter aan het licht: voortdurende verbinding met de massa's, die in fabrieksvergaderingen de toestand en de actie becommentarieerden en bediscuteerden en ze als hun afgevaardigden in de centrale comité's zonden, sterke wisseling der personen, alleen al om die reden, dat heele vergaderingen der gedelegeerden vaak gearresteerd en dan door nieuwe vervanger werden. Het kwam ook voor, als de openbare macht door de beweging der arbeiders was verlamd, niet meer functioneerde, dat deze comité's politieke functies op zich moesten nemen.

Dergelijke rade vormen de natuurlijke organisatievorm der massa's in de strijd. Zij zijn gedelegeerden met bindend mandaat, eenvoudige vertegenwoordigers der arbeiders, die de opdrachten van deze hebben uit te voeren. Dat is alleen mogelijk, omdat ze zelf een deel van de massa zijn, zich tusschen de massa bevinden en als zoodanig afgezanten der gemeenschap zijn. Dat is ook alleen daardoor mogelijk, dat de arbeiders zelf alle vraagstukken behandelen, alle beslissingen en besluiten nemen en niets aan de leiders overlaten.

Dat is dus niet mogelijk onder normale kapitalistische verhoudingen, wanneer hun tijd en kracht geheel door loonarbeid in beslag wordt genomen; dan wordt het algemeene klassebelang overgelaten aan speciale vaklui. Het kan alleen, als het geheele denken en de scherpste aandacht van iedere arbeider afzonderlijk op de gemeenschappelijke zaak der klasse is gericht, dus als de massa's zelf de strijd niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk actief voeren. De gedelegeerden zullen vaak de leidende personen zijn, die door hun oordeel en hun woord op de voorgrond treden, maar ze worden geen beroepsleiders, omdat ze steeds weer in de massa onderduiken en dikwijls vervangen worden. De arbeiders zijn daarbij in hun natuurlijke, door de productie gegeven groepen verdeeld; de eenheden zijn de bedrijfspersoneelen, de bezettingen der afzonderlijke bedrijven. Deze kennen elkaar, discuteeren en besluiten gezamenlijk; en, wat het belangrijkste is: als ze beslissen over de actie, over staking of geen staking, is het weer het heele personeel, dat staakt of niet staakt. De productiegroepen zijn de eenheden van actie; de raden zijn de gedelegeerden van deze natuurlijke groepen.

Als partij of vakvereniging besluiten nemen, zijn ze er niet zeker van, hoe de massa's daarop zullen reageren. In de massa-acties handelen de massa's zelf en scheppen zij zich in de raden het orgaan door middel waarvan zij zelf de strijd bepalen en de leiding status zelf in de hand houden. Voor de afloop van deze strijd komt het dus heelemaal op de kwaliteit der massa's aan; de kracht en de werking van een massabeweging hangt er van af, hoe groot de klaarheid, de offervaardigheid, de geestdrift, de vastberadenheid, de eensgezindheid der arbeidersklasse is. In de volle, noodzakelijke hoeveelheid worden deze slechts in de strijd verworven; daarom is de proletarische revolutie een tamelijk lange periode, waarin de arbeidersklasse door de strijd tot zulk een kracht stijgt, dat ze de bourgeoisie overwinnen en zelf de regeling der productie kan doorvoeren.

Voor de landen, waar partij en vakvereniging legaal kunnen werken, en belangrijke deelen der arbeidersklasse achter zich hebben, beteekent dat, dat met de ontwikkeling allengs een verschuiving intreedt. Het groote gewicht, dat aan de oude organisaties toekomt, zoo lang het gaat om acties binnen het kapitalisme zelf, verschuift zich naar de massa-acties met hun andere organisatievorm. In die mate, dat de strijd een revolutionair karakter tegen het kapitalisme aanneemt.

Voor de klassenstrijd in landen, die onder fascistische dictatuur staan, komt ook een belangrijke consequentie aan het licht. Hier zijn partij en vakvereniging uitgeroeid: de arbeiders staan hier eenvoudig als klasse tegenover het kapitalisme. Hier hebben ze reeds van te voren de klasse-eenheid, die niet door de verscheidenheid van de leden van speciale organisaties verdeeld en verstrooid is. Als nu socialistische de vraag stellen: Hoe laat zich in zulke landen in het geheim een nieuwe organisatie opbouwen, die richting geven en leidend de klassekrachten zal kunnen samenvatten? - dan luidt het antwoord: zulk een streven zou een nuttelooze krachtsverspilling zijn en zou alleen die beteekenis hebben, dat de toekomstige beweging op het oude spoor wordt geschoven. Wanneer de arbeidersmassa's eenmaal in beweging komen, zullen ze de organisatie van het zelfhandelen dadelijk opbouwen en het ontbreken van in oude voorstellingen bevangen S.D. of C.P.-invloeden zal een voordeel zijn. De revolutionaire strijd tegen het fascisme is niet te voeren met pogingen geheime organisaties op te bouwen; door de fijne, in alle poriën dringende spionnenorganisatie van de totale staat worden alle kiemen toch opgespoord en vernietigd. Maar opheldering kan hij niet verhinderen; de verspreiding van kennis, ofschoon door de vervolging ook reeds moeilijk en rijk genoeg aan offers, laat zich daardoor niet verhinderen. Hier ligt de taak voor revolutionairen, die op de basis van het Marxisme staan: Marxistisch inzicht verspreiden. Dat is ook de beteekenis van het werken der geheime revolutionaire krachten, die uit de arbeiders zelf ontstaan. Hun doel kan niet zijn de revolutie te weeg te brengen en te leiden - dat kan alleen de actie der massa's - maar het wekken en vermeerderen van helder inzicht onder de arbeidersklasse. Uit de economische en politieke ontwikkeling van het kapitalisme, uit zijn tegenstellingen en crises moet de drijvende kracht der revolutie komen. Hun verloop in bijzonderheden, hun resultaat hangt af van de innerlijke kracht der massa's, waaraan de revolutionaire opheldering mede opbouwt. Hetzelfde geldt natuurlijk voor alle andere landen: ook hier is de eigenlijke taak van revolutionaire elementen de opheldering en het verspreiden van duidelijke kennis onder de breedste arbeidersmassa's.

## VI.

Vergelijkt men deze als radenorganisatievorm met het type van de vakverenigings- en partij-organisatie, dan ziet men, dat elk daarvan is aangepast bij haar bijzondere, maatschappelijke verhoudingen en zich uit deze verhoudingen spontaan ontwikkelt. De laatste zijn organen van het levende en onhoogstrevende kapitalisme, zij hebben de taak, de belangen der arbeidersklasse als deel van het kapitalisme, binnen het kapitalisme te verdedigen. Voor de revolutie zijn ze ongeschikt, daar de arbeiders de revolutionaire omwenteling van het kapitalisme alleen door middel van massa-acties kunnen doorvoeren. De eer-

ster zijn de organisatievorm voor het revolutionaire optreden der arbeidersklasse; maar buiten de revolutie zijn ze onbruikbaar en waar ze na een actie blijven bestaan, wanneer deze weer plaats moet maken voor de kapitalistische orde, veranderen ze in een soort vakvereniging. De radenorganisatie vertegenwoordigt de hoogere vorm der democratie, terwijl in partij en vakvereniging het burgerlijk apparaat de leden beheerscht, beslissen bij de radenorganisatie de massa's zelf ieder oogenblik over het gezamenlijke optreden, het gemeenschappelijke handelen. Zij is daarom ook slechts mogelijk, als de heele klasse actief, geestelijk en lichamelijk handelt en deelneemt. Zij is de werkelijke arbeidersdemocratie, de organisatievorm der zelfstandig besluitende klasse.

In de overgangstijd van de oude, langzamerhand nutteloos wordende reformistische strijd binnen het kapitalisme naar de revolutionaire strijd, treedt het verschil tusschen deze beide organisatievormen nog ongehinderd bestaan. Waar arbeidersmassa's in een rebellie tegen machtige ondernemers losbarsten, probeeren ze in stakingscomité's hun strijd te organiseren onder uitschakeling van vakverenigingsinstaties of partijleiders. Krijgen deze later de leiding, een teeken dat de kracht nog niet toereikend is voor het zelfstandig handelen, dan wordt de zaak met de een of andere overeenkomst in het reine gebracht en verdwijnen de comité's. Zoo is dus het begin van een revolutionaire strijd tegen het kapitalisme noodzakelijk met een opstand tegen de oude organisatievorm verbonden. Voor de revolutionaire beweging tegen een fascistische dictatuur geldt hetzelfde in geestelijk opzicht; deze is slechts mogelijk onder vrijmaking van de traditionele voorstellingen, en het optreden der oude organisatievorm daarbij zou een hinderpaal en een terugval in reformistische machteloosheid zijn. Men kan zeggen, dat het kenmerk van een revolutionaire beweging juist bestaat in de nieuwe organisatievorm. Niet alleen daarom, dat de revolutionaire, het het kapitalisme in zijn bestaan aantastende karakter van een beweging juist daarin bestaat, dat de massa's zelfstandig handelen zonder leiding van boven af, dus als zelf actief willende, handelende en beslissende personen optreden. Maar ook daarom, dat in de radenorganisatie, die al de bedrijfspersoneelen samenvat, alle verschillen van het behooren tot partij of vakvereniging worden vergeten, dus de eenheid der klasse zich verwerkelijkt.

Het is begrijpelijk, dat massa-acties, vooral als ze spontaan uitbraken, door partij en vakverenigingen steeds met leede oogen werden aangezien, als anarchie, die hoogstens in abnormale tijden als uitzondering noodig kon zijn, maar dan ook dadelijk door een organisatorische orde moest worden vervangen. Volgens de oude sociaal-democratische opvatting werkt een massa-actie slechts destructief, ordeverstorend, is soms noodig om een verouderde orde, die niet wil wijken, uit de weg te ruimen; daarna echter moeten parlementaire organen de nieuwe, opbouwende arbeid verrichten. Dat kan juist zijn, voor zover het om een hervorming binnen het kapitalisme gaat, b.v. een verkiezingshervorming, of een loonstrijd, waarbij de bourgeoisie, na een kleine verschuiving der machtsverhoudingen, de erkende meester blijft. Gaat het echter om een werkelijke, duurzame aantasting van de heerschappij van het kapitaal, om vraagstukken van levensbelang in de strijd der klassen, wordt dus de tegenstand beslister en verbitterd,

dan moeten de acties ook verder gaan en groeien. Dan worden het revolutionaire acties. En dan blijkt, dat deze massa-acties de groote, constructieve kracht zijn, die de proletarische macht, de nieuwe proletarische organisatie en daarmee de nieuwe proletarische maatschappij-orde heeft op te bouwen.

### VII.

De heerschappij van een klasse berust op haar noodzakelijke functie in de maatschappij evenals op haar daarin wortelende werkelijke machtsmiddelen. Gaat gene achteruit, dan blijven toch deze en worden juist ter compensatie stevig uitgebreid. De strijd der omhoog strevende klasse heeft tot onmiddellijk doel de machtsmiddelen der heerschende klasse uit den weg te ruimen en te vernietigen.

Economisch en geestelijk berust de heerschappij der bourgeoisie op haar rol in het kapitalisme als leidster der productie, dus op haar beschikking over de productiemiddelen, haar geldbezit en haar geestelijk overwicht. Maar haar voornaamste, werkelijke machtsinstrument is het staatsgezag. De functie van het staatsgezag, naast zijn bestuurs-taak en de strijd naar buiten, is volgens Marx in de eerste plaats het neerhouden van de uitgebuite klassen. Als solide, stevige, naar één wil geleide organisatie van beampten en bewapenden kan het de ongeorganiseerde volksmassa's beheerschen.

Met het staatsgezag komt dus iedere vastberaden strijd der arbeiders in botsing. Bij elke groote staking houden de machtsinstrumenten van de staat (politie, justitie, leger) de arbeiders klein met het doel, de eensgezindheid en het machtsbewustzijn der massa's bij hun georganiseerd optreden te vernietigen en ze weer in vreesachtige afzonderlijke individuen op te lossen. Omgekeerd probeeren de politieke massa-acties een druk op het staatsgezag uit te oefenen om hun wenschen door te zetten; en wederom zal ter verdediging het staatsgezag de eensgezindheid der actie met zijn machtsinstrumenten pogen te breken. Het kan daarbij de scherpste en bloedigste middelen van het terrorisme toepassen, tot aan de grens van het uitroeien der revolutionaire strijders toe; maar de heele klasse uitroeien kan het niet. Wanneer de innerlijke kracht van de strijdende arbeidersklasse, haar vastberadenheid, haar eensgezindheid, haar helder inzicht groot genoeg zijn, en deze eigenschappen moeten zich in en door de strijd ontwikkelen, - dan wijkt ze tenslotte niet meer voor de terreur. Omgekeerd begint daarmee de innerlijke verbroekeling en ontbinding van het staatsgezag zelf. Een stevige organisatie der arbeidersklasse, die de massa der bevolking vormt, is ten slotte tegenover een nog zoo solide organisatie van het staatsgezag, dus van een minderheid, de meerdere. De proletarische revolutie is dus een historisch proces welke eigenlijke inhoud de ontbinding van het machtsapparaat der oude klasse door de zich organiserende machtsinstrumenten der nieuwe klasse is.

In de dictatuurlanden is, ten gevolge van de intensief ge-propageerde en gewelddadig doorgevoerde volkseenheid, van het optreden van een overal vertakte, geestdriftige en gedisciplineerde staatspartij, en de onderdrukking van iedere andere openbare meening, de strijd vooreerst oneindig veel moeilijker. Hier kan slechts sprake zijn van een geestelijke herorientering der arbeiders, een rijpen van het zelfstandige klassebewustzijn vanuit de verhoudingen. Maar juist omdat zich

hier alle kapitalistische druk in de druk van de staat concentreert, moet de strijd, die bij uitbrekt, tegen de staat en zijn gezag worden gericht. Hier kan het er niet om gaan het reusachtige, op onderdrukking ingeselde staatsapparaat door een ander staatsapparaat te vervangen. Wordt het staatsgezag door de machtige actie der arbeiders van binnen uit tot ontbinding gebracht en vernolmd, dan neemt van zelf de eigen organisatie der revolutionaire klasse, door middel waarvan deze de strijd voerde, de plaats in van de oude organisatie van de staat. Was gedurende al deze acties de radenorganisatie de organisatievorm, door middel waarvan de arbeiders zelf onmiddellijk alle acties bevalen en door direct afzetbare vertegenwoordigers de verbinding voor het eensgezinde handelen tot stand brengen, dan moet deze organisatie steeds meer openbare en politieke functies overnemen, naarmate - duurzaam of tijdelijk - de politieke macht de arbeiders toevalt. Ze wordt dan het orgaan van de politieke dictatuur.

Marx heeft, zooals men weet, gezegd, dat in de overgangstijd, wanneer het proletariaat de politieke macht heeft veroverd, maar de oude klassen nog niet zijn vernietigd of verdwenen, de dictatuur van het proletariaat de politieke organisatie der maatschappij is. Naderhand heeft men, bevangen in de denkwijze van de parlementaire democratie, deze uitspraak vaak zoo begrepen, als zou alleen aan de proletariërs het kiesrecht worden toegekend en de personen, die tot andere klassen behooren, daarvan zijn uitgesloten. Welk een prachtige gelegenheid, deze ongerechtigheid, dit vergrijp tegen de democratie bij de vaders van het socialisme te becritiseeren! Hier blijkt, dat in werkelijkheid de proletarische dictatuur en de arbeiders-democratie identiek zijn, dat zij voortvloeit uit de ontwikkeling en geen kunstmatige uitsluitingen met zich mede brengt. Het spreekt van zelf, dat in de strijdcomite's der arbeiders andere klassen geen plaats vinden, en dat deze strijdcomite's de leiding van alle maatschappelijke, d.w.z. de geheele arbeidersklasse rakende aangelegenheden ter hand nemen. Vooral ook de organisatie der voortbrenging. In de loop van de strijd hebben de arbeiders, als werkelijke eigenaars der bedrijven, deze op gang moeten brengen, omdat het voortzetten en regelen der productie voor hen zelf een levensvraag is. De bourgeoisie valt automatisch buiten deze organisatie; zij moet dan ook als klasse verdwijnen.

Op deze wijze verschijnt de proletarische revolutie als een historisch proces, waarvan de eigenlijke inhoud de ontwikkeling van de zelforganisatie der arbeidersklasse in de strijd is. Naarmate de kracht tot zelfbeschikking der massa's vooruitgaat, groeit ook de revolutie en valt het onderdrukkende gezag van de staat uiteen. Het is niet zo, dat de arbeidersklasse eerst een organisatie opbouwt en dan, door middel daarvan de bourgeoisie aanvalt en de politieke macht verovert, deze beide dingen vinden gelijktijdig plaats en zijn met elkaar verwlochten; ze zijn, nauwkeurig beschouwd, identiek. Het is niet zo, dat eerst de politieke macht veroverd en daarna de regeling der productie onder handen wordt genomen; beide dingen vinden gelijktijdig plaats. De arbeidersklasse neemt in de strijd, als corlogadaad, de productiemiddelen in bezit als de door haar zelf geschapen basis van haar materiele bestaan en verdedigt ze tegen de door het staatsgezag verdedigde, juridische aanspraken der bourgeoisie. De nieuwe, planmatige productiewijze is dus ook niet een wettelijk besluit van een andere nieuwe centrale regering. Zij is de collectieve daad der a-

beidersmassa's zelf, die de productiemiddelen voor hun doeleinden in beweging zetten, en door middel van hun radenorganisatie eenheid en planmatigheid daarin doorvoeren.

VIII.

Deze zeer algemeene beschouwingen over wezen en inhoud van de bevrijdingsstrijd der arbeiders maken nu ook een antwoord mogelijk op de vraag, wat daarbij de rol van een revolutionaire partij zal zijn. Niet wat volgens de oude sociaal-democratische opvatting haar rol is: de eigenlijke bevrijdingsstrijd van het proletariaat leiden. Daartoe is, zooals wij zagen, de partij niet in staat. Die opvatting behoort tot de parlementaire gedachtenwereld; daar heerscht de partijstrijd, daarin veroverd een partij de regeringsmacht en benut deze voor haar volgelingen. De proletarische revolutie daarentegen is klassenstrijd, zelfbevrijding der klasse.

Maar daarin hebben ook revolutionaire partijen hun taak. Zij zijn als groepen of organisaties van gelijkgezinde, geestverwante personen, die de proletarische revolutie trachten te bevorderen. En wel daardoor, dat zij de kracht der arbeidersklasse door geestelijke opheldering, door het verspreiden en verdiepen van socialistische of communistische beschouwingen vergroeten, vermeerderen. De wederzijdse discussie, de propaganda, de polemiek met andere partijen vormen de geestelijke strijd, de gedachtenstrijd, door middel waarvan de arbeidersklasse zich zelf de noodige klaarheid omtrent haar praktische acties moet verschaffen. Zulke partijen kunnen niet, zooals onder het parlementarisme, naar partijmacht voor zich zelf streven.

Zij zullen daarom ook minder stevig zijn, zich misschien ook in wisselende arbeidersgroepen oplossen. Hun rol schijnt bescheidener dan die der oude partijen te zijn, is echter in werkelijkheid van grooter betekenis, daar zij geen hindernissen, maar bevorderaars der proletarische revolutie zijn. Zij hebben een belangrijke functie in de bevrijdingsstrijd der massa's te vervullen: zij zijn de organen van de zelfverheldering, zelfvoorlichting der arbeidersklasse.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 10 - 22 Juli:

C.N. te A. 25 ct. (in een vorige verantwoording vergeten) Sp. te A. f 1.- B.Z. te A. 25 ct.

Commentaar overbodig, bijdragen niet.

Hieronder drukken we nu nog enkele van de uit Palestina ontvangen artikelen af. In één der volgende nummers zal dan deze serie worden afgesloten.

- Het Verschil Tusschen Slagers en Schapen - (Febr. '36).

De georganiseerde arbeiders meenen, dat de Histadrut, die toch hun eigen organisatie is, arbeidersbelangen vertegenwoordigt. Zij denken dat zij zelf beslissen, omdat zij toch de contributie betalen en de beamtten in de vakverenigingen kiezen.

De Moaza van de Histadrut (landelijke conferentie) heeft besloten de onaangename gevolgen der werkloosheid te verzachten. Zij wendt zich tot alle arbeiders en verzoekt hen dringend een bepaalde belasting te betalen, die in een fonds zal worden gestort. Uit dit fonds zullen de bijzonder behoeftigen worden ondersteund en groote werken worden aanbesteed. Dit beteekent, dat de arbeidersklasse zelf de geheele kosten moet dragen.

Het is echter in het belang der arbeiders, niet enkel de onaangename gevolgen der werkloosheid te verzachten, maar de werkloosheid, de honger, en de wortel van deze misstanden, de uitbuiting, te bestrijden. Men moet de bourgeoisie de machtsmiddelen ontnemen, zoodat ze de arbeiders niet meer kan uitbuiten. Deze machtsmiddelen zijn in de eerste plaats de productie-middelen, d.w.z. de fabrieken, de grond en de geheele in de banken opgehoopte rijkdom.

De Mifal (actie) van de Histadrut neemt de uitbuiters echter niets van hun macht en van hun rijkdom. In tegendeel, zij beschermt de ondernemers en hun winsten. De min of meer "revolutionaire" organisatie-bezitters zeggen n.l., dat de strijd tegen de uitbuiters nog de tijd heeft en dat het er nu op aan komt, eerst de dringendste nood te lenigen. Maar het resultaat van de Mifal zal zijn, dat de loonen nog meer dalen, dat de ellende dus groter wordt. Want als de arbeiders de werklozen zelf ondersteunen, is het loon toch reeds gedaald. D.w.z. het ~~zamenlijke loon~~, dat de ~~geheele arbeidersklasse~~ krijgt uitbetaald. Als tot nu toe (bij een dooreen loon van 200 Mil; ongeveer f 1.40 - GIC) de 80.000 Joodsche arbeiders van Palestina dagelijks 16.000 Pond ontvingen (1 Pond = 1000 Mil = f 7.- - GIC), dan krijgen nu misschien 80.000 arbeiders nog slechts 12.000 Pond, maar daar leven altijd nog 80.000 arbeiders met hun gezinnen van, afgezien van hen, die in hun wanhoop zelfmoord hebben gepleegd. Het loon (het zamenlijke loon der arbeidersklasse) zou dan ongeveer met een vierde worden verlaagd.

Als nu de arbeiders, door de Histadrut geleid, hierop ingaan en deze schandelijke regeling aannemen, zal het onherroepelijke gevolg zijn, dat ook de afzonderlijke loonen in deze val zullen meegaan en eveneens ongeveer met een vierde zullen dalen. En zoo zal dat altijd verder gaan, zolang de arbeiders zich dat laten aanleunen.

De Histadrut-bezitters zeggen ook nog, dat deze actie een solidariteitsactie van werkende en werkloze arbeiders is. We hebben al aangetoond, waar deze manier van solidariteit toe moet leiden. Solidair zijn beteekent echter: tezamen blijven. Tezamen blijven, niet om te verhongeren, maar om gemeenschappelijk te strijden. Als de werkende proletariërs niet willen, dat hun loon daalt en als de werkloze proletariërs niet willen verhongeren, dan moeten ze vanzelfsprekend